

การประชุม Senior Executive Officers Roundtable ที่ นครซิดนีย์ ประเทศออสเตรเลีย

วันที่ 23-24 มิถุนายน 2557

1. ภูมิหลังของการจัดประชุม

การประชุมเครือข่ายผู้บริหารสูงสุดของสำนักงาน(Senior Executive Officers Network – SEOs) ภายใต้กรอบความร่วมมือระหว่างสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก (APF) จัดตั้งขึ้นเมื่อปี 2545 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นเวทีแลกเปลี่ยนข้อมูล ความคิดเห็น ประสบการณ์และวิชาการในประเด็นที่เกี่ยวกับการบริหารจัดการองค์กร การวางแผนยุทธศาสตร์ รวมทั้งการประเมินและติดตามผลการปฏิบัติงาน การพัฒนาบุคลากร และประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่สำนักงาน รวมทั้งการให้ความช่วยเหลือและให้คำแนะนำระหว่างผู้บริหารสำนักงานด้วยกันเอง

แต่เดิมการประชุม SEOs ได้จัดให้มีขึ้นในลักษณะการประชุมคู่ขนานในช่วงการประชุมประจำปีของ APF แต่เนื่องจากในระยะหลัง ประเด็นการหารือได้เริ่มขยายจากประเด็นด้านบริหารไปสู่ประเด็น thematic issues มากขึ้น รวมทั้งผู้บริหารสำนักงานได้เห็นความสำคัญของการมีเวทีหารือเป็นการเฉพาะที่แยกออกจากการประชุม Forum Councilors ดังนั้น APF จึงได้จัดการประชุม SEOs Roundtable เป็นครั้งแรก เมื่อปี 2554 โดยสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติของออสเตรเลียรับเป็นเจ้าภาพตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

2. การประชุม Senior Executive Officers Roundtable ในครั้งนี้ จัดขึ้นเป็นครั้งที่ 4 โดยมีผู้บริหารระดับสูงของสำนักงานซึ่งเป็นสมาชิก APF เข้าร่วม 19 ประเทศจากจำนวนสมาชิกทั้งสิ้น 21 ประเทศ (อินโดนีเซียและโอมานไม่เข้าร่วม) และมีประเด็นหารือภายใต้ระเบียบวาระต่างๆ ดังนี้

● บทบาทของ SEOs ในการส่งเสริมความสัมพันธ์กับผู้มีส่วนได้เสียที่สำคัญ (The roles of the SEOs in facilitating key stakeholders relationships)

(1) การดำเนินงานร่วมกับหน่วยงานยุติธรรมของประเทศ โดยเฉพาะศาล ในลักษณะ Amicus Curiae ในประเด็นที่เกี่ยวกับการละเมิดสิทธิมนุษยชน การจัดฝึกอบรมความรู้ทางด้านสิทธิมนุษยชน สำหรับเจ้าหน้าที่รัฐสภา ตำรวจ และคณะกรรมการเลือกตั้ง การมีส่วนร่วมในการจัดทำแผนปฏิบัติการระดับชาติว่าด้วยสิทธิมนุษยชนร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องของรัฐบาล ตลอดจนการเน้นความร่วมมือกับภาคประชาสังคม NGOs สถาบันการศึกษา ผู้พิทักษ์สิทธิมนุษยชน(Human Rights Defenders) รวมทั้งผู้เชี่ยวชาญจากองค์การระหว่างประเทศ

(2) การทำงานร่วมกันระหว่างสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติกับสื่อมวลชน เนื่องจากเล็งเห็นถึงความสำคัญในการใช้สื่อทุกชนิดเป็นเครื่องมือในการส่งเสริมสิทธิมนุษยชน การจัดแถลงข่าว(Press Conference) ประจำเดือน รวมทั้งการแต่งตั้งโฆษกของสถาบันสิทธิ(Spokesperson) การนำเสนอคู่มือการปฏิบัติงานทางด้านสิทธิมนุษยชน การจัดตั้งศูนย์ข่าว(Information Center) การนำเสนอบทความเพื่อเผยแพร่ในสื่อสิ่งพิมพ์ และรายการเพื่อเผยแพร่ทางโทรทัศน์ ตลอดจนการจัดทำบันทึกความเข้าใจ (MOU) ระหว่างสถาบันสิทธิกับสมาคมผู้สื่อข่าว เพื่อใช้เป็นกรอบความร่วมมือในลักษณะภาคีในการทำงานร่วมกัน

(3) ที่ประชุมได้ให้ความสำคัญกับบทบาทของสถาบันสิทธิฯ ในการส่งเสริมความสัมพันธ์ที่ดีกับหน่วยงานต่างๆ เพื่อช่วยสนับสนุนการปฏิบัติงานของสถาบันฯ พร้อมทั้งรับทราบแนวทางปฏิบัติที่อาจใช้เป็นตัวอย่างสำหรับสถาบันสิทธิต่างๆ อาทิ การจัดตั้งเครือข่ายการทำงานด้านสิทธิมนุษยชน (Human Rights Network) ระหว่างสถาบันสิทธิฯของออสเตรเลีย กับหน่วยงานภาครัฐ การมีส่วนร่วมของสถาบันสิทธิฯปาเลสไตน์ในกระบวนการรายงานผลการปฏิบัติตามพันธกรณีในอนุสัญญาระหว่างประเทศต่างๆ ของหน่วยงานภาครัฐ และการเป็นผู้สังเกตการณ์ในเครือข่ายภาคประชาสังคมในการจัดทำรายงานคู่ขนาน ในขณะที่สถาบันสิทธิฯของฟิลิปปินส์ นอกจากจะให้การฝึกอบรมทางด้านสิทธิมนุษยชนแก่เจ้าหน้าที่ตำรวจแล้ว ยังมีบทบาทในการให้ความเห็นเกี่ยวกับการแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ตำรวจระดับสูง โดยพิจารณาจากประวัติการทำงานที่อาจมีความเกี่ยวข้องกับการละเมิดสิทธิมนุษยชนอีกด้วย

● ผู้แสวงหาที่พักพิงและผู้ลี้ภัย –บทบาทของสถาบันสิทธิฯ และความร่วมมือระดับภูมิภาค (Asylum Seekers and Refugees –NHRI Roles and Regional Cooperation)

(1) ที่ประชุมรับทราบการนำเสนอภาพรวมของสถานการณ์เกี่ยวกับผู้ลี้ภัยในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก จากหน่วยงาน Asia Pacific Refugee Rights Network (APRRN) ซึ่งเป็นองค์กร NGOs ดูแลเกี่ยวกับสิทธิของกลุ่มบุคคลดังกล่าวในภูมิภาค ตราสารระหว่างประเทศที่สำคัญที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานเพื่อให้ความช่วยเหลือผู้ลี้ภัย การดำเนินงานของ UNHCR และกรอบความร่วมมือระหว่างประเทศในภูมิภาค โดยผู้นำเสนอได้หยิบยกประเด็นปัญหาที่ส่งผลให้การดำเนินงานเพื่อให้ความคุ้มครองผู้ลี้ภัยไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร ที่สำคัญได้แก่ การที่รัฐส่วนใหญ่ไม่ได้เป็นภาคีอนุสัญญาผู้ลี้ภัย(The 1951 Convention relating to the Status of Refugees) และอนุสัญญาว่าด้วยบุคคลไร้สัญชาติ (The Convention on Stateless Persons, 1954) รวมทั้งไม่มีกฎหมายระดับชาติหรือแผนปฏิบัติการที่ชัดเจนในการจัดการกับปัญหาผู้ลี้ภัยและผู้แสวงหาที่พักพิง ซึ่งส่งผลให้บุคคลเหล่านี้ ตกอยู่ในสถานการณ์ที่เสี่ยงภัยและขาดการเข้าถึงการบริการขั้นพื้นฐาน

(2) ในช่วงการแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นและประสบการณ์ ที่ประชุม ได้แสดงความกังวลต่อประเด็นต่างๆดังนี้

- สถานที่กักกันของหน่วยงานตรวจคนเข้าเมือง (immigration) ได้ถูกใช้เป็นที่รองรับและจัดการกับผู้ลี้ภัย แต่ปัญหาที่เกิดขึ้นตามมาคือ ความแออัดคับแคบและจำนวนคนที่ถูกควบคุมั้นไม่สมดุลกัน นอกจากนี้ ยังไม่มีการคัดแยกเด็กและสตรีออกจากผู้ลี้ภัยซึ่งเป็นชาย

- มีการแสวงหาประโยชน์จากผู้ลี้ภัยและผู้แสวงหาที่พักพิงเหล่านี้ หลายคนเป็นเหยื่อของการค้ามนุษย์โดยเฉพาะสตรีและเด็กหญิง

- เด็กในค่ายผู้ลี้ภัยขาดการเข้าถึงการบริการขั้นพื้นฐาน ซึ่งรวมถึงการศึกษาและสาธารณสุข

- มีการบังคับใช้แรงงานจากบุคคลเหล่านี้

- ผู้เข้าร่วมประชุมหลายคนได้เน้นถึงความจำเป็นในการแก้ไขปัญหาจากประเทศที่เป็นจุดต้นทาง ในขณะที่บางส่วนได้ชี้ให้เห็นถึงการปฏิบัติที่เป็นสองมาตรฐานของประเทศผู้รับบางประเทศ ซึ่งในอดีต ก็เคยผลักดันผู้ลี้ภัยจากประเทศที่มีการสู้รบให้กลับสู่ประเทศของตนในขณะที่การสู้รบยังคงดำเนินอยู่

- อย่างไรก็ตาม ที่ประชุมได้พยายามหามาตรการที่จะสามารถใช้เป็นทางออกในการแก้ปัญหาดังกล่าว โดยใช้ตัวอย่างจากประเทศฟิลิปปินส์ที่มีการจัดตั้ง Emergency Transit Center (ETC) ซึ่งเป็นความร่วมมือสามฝ่ายระหว่างรัฐบาลของประเทศที่เป็นทางผ่าน หน่วยงาน UNHCR และ IOM เพื่อจัดหาที่พักพิงฉุกเฉิน ให้กับผู้อพยพที่หนีภัยคุกคามจากประเทศต้นทาง โดยผู้ลี้ภัยเหล่านั้นจะได้รับการอนุญาตให้อาศัยอยู่ในศูนย์เป็นการชั่วคราว เพื่อรอการส่งต่อไปยังประเทศที่สาม การใช้กระบวนการบาห์ลี (Bali Process) และข้อตกลงต่างๆที่เกี่ยวข้อง การจัดทำบันทึกความเข้าใจระหว่างสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติของออสเตรเลีย และอินโดนีเซีย ว่าด้วยความร่วมมือทวิภาคีในการแก้ไขปัญหาผู้ลี้ภัย

- ขณะเดียวกัน ที่ประชุมยังได้เห็นถึงความจำเป็นที่สถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติจะมีส่วนช่วยยกระดับความตระหนักของสังคมให้ปรับเปลี่ยนทัศนคติที่มีต่อผู้ลี้ภัยและผู้แสวงหาที่พักพิง

- การปฏิบัติหน้าที่ของสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติในช่วงความไม่สงบทางการเมืองและการสร้างความปรองดองแห่งชาติ (NHRI's Operating in time of Civil Unrest and National Reconciliation)

(1) เลขาธิการ กสม. ได้นำเสนอรายงานการสอบสวนเหตุการณ์การชุมนุมทางการเมืองระหว่างเดือนตุลาคม 2556 – พฤษภาคม 2557 รวมถึงเหตุการณ์ภายหลังการยึดอำนาจของคณะรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติ โดยระบุสาเหตุของการชุมนุม การจัดตั้งกลุ่ม กปปส. ความเคลื่อนไหวของกลุ่มการเมืองต่างๆ การทำหน้าที่ของกสม. ในการให้ข้อมูลต่อสาธารณชนเพื่อสร้างความตระหนักถึงความสำคัญของการชุมนุมโดยสงบ เพื่อป้องกันเหตุการณ์รุนแรง วิธีการและขั้นตอนในการติดตามสถานการณ์ความรุนแรงที่เกิดขึ้นตามจุดต่างๆ อาทิ การส่งเจ้าหน้าที่ลงพื้นที่เพื่อเก็บข้อมูล การสัมภาษณ์บุคคลที่เกี่ยวข้อง การจัดตั้งคณะทำงานพิเศษเพื่อติดตามและประเมินสถานการณ์ การใช้ช่องทางต่างๆในการติดต่อสื่อสาร รวมทั้งการใช้ระบบออนไลน์ เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพและความรวดเร็วในการตัดสินใจ การออกแถลงการณ์ในช่วงเหตุการณ์ต่างๆ การริเริ่มกระบวนการสอบสวนโดยไม่ต้องรอผู้ยื่นคำร้อง (to conduct our own motion investigation) ซึ่งเป็นวิธีการที่สอดคล้องกับ investigation techniques ของ APF นอกจากนี้ ได้มีการจัดตั้งคณะทำงาน 3 ชุด เพื่อแยกกันดูแลและติดตามสถานการณ์ต่างๆ รวมทั้งการเก็บข้อมูลและการจัดทำบันทึกถ้อยคำ ซึ่งนำมาสู่การจัดทำรายงานเบื้องต้นสรุปเหตุการณ์และการดำเนินงานของกสม. ต่อสถานการณ์การชุมนุมทางการเมืองเมื่อวันที่ 31 พฤษภาคม 2557

นอกจากนี้ เลขาธิการ กสม. ยังได้แจ้งให้ที่ประชุมทราบถึงปัญหาที่ กสม. ต้องเผชิญในการรวบรวมข้อมูลและการสัมภาษณ์บุคคลที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะเจ้าหน้าที่ตำรวจพร้อมกับยืนยันที่จะผลักดันให้เกิดการแก้ไขกฎหมายว่าด้วยการควบคุมสถานการณ์การชุมนุมทางการเมืองตามที่ได้เคยเสนอไว้ในการรายงานเกี่ยวกับสถานการณ์การชุมนุมทางการเมืองเมื่อปี 2553 ท้ายที่สุด เลขาธิการ กสม. ได้สรุปให้ที่ประชุม

ทราบถึงการดำเนินงานของกสม.ภายหลังการยึดอำนาจโดย คสช. เมื่อวันที่ 22 พฤษภาคม 2557 โดยเฉพาะการมีหนังสือถึงประธาน คสช. ขอให้ยึดหลักสิทธิมนุษยชนที่สอดคล้องกับกติกา ICCPR และอนุสัญญา CAT รวมทั้งการจัดตั้งคณะทำงานเพื่อประสานเรื่องการตรวจเยี่ยมบุคคลที่ถูกเรียกให้ไปรายงานตัวตามสถานที่ต่างๆ

(2) ศรีลังกา ได้นำเสนอประสบการณ์การดำเนินงานของสถาบันสิทธิฯของศรีลังกา ภายหลังเหตุการณ์ความขัดแย้งในประเทศระหว่างบุคคล 2 เชื้อชาติและศาสนาที่ก่อให้เกิดความสูญเสียทั้งชีวิตและทรัพย์สินรวมทั้งการละเมิดสิทธิมนุษยชนอย่างรุนแรง ซึ่งรวมไปถึงการทรมาน การลักพาตัวและการบังคับให้สูญหายตลอดจนการสังหารหมู่ โดยบทบาทที่สำคัญของสถาบันสิทธิฯ ได้แก่ การเก็บข้อมูลเกี่ยวกับการละเมิด การสนับสนุนกระบวนการคืนสู่สังคม และการปรองดอง การให้การศึกษาแก่สาธารณชน การให้ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อรัฐบาล การรับคำร้อง และการติดตาม รวมทั้งการจัดทำรายงานสถานการณ์ เป็นต้น เป็นที่น่าวิตกว่าขณะนี้ได้เริ่มเกิดเหตุการณ์ความรุนแรงระหว่างบุคคลทั้ง 2 ศาสนาอีกครั้งหนึ่งซึ่งสถาบันสิทธิฯจะต้องติดตามความคืบหน้าต่อไปอย่างใกล้ชิด

(3) อัฟกานิสถาน ได้นำเสนอการดำเนินงานของสถาบันสิทธิฯเพื่อติดตามการเลือกตั้งทั่วประเทศเพื่อส่งเสริมให้เกิดเสรีภาพด้วยการแสดงออก การสมาคม การชุมนุม และการเคลื่อนไหวทางการเมือง รวมทั้งเพื่อป้องกันการเลือกปฏิบัติ การบังคับข่มขู่ การใช้ความรุนแรง และเพื่อสร้างความเป็นกลางในกระบวนการเลือกตั้ง ทั้งนี้ รัฐธรรมนูญของอัฟกานิสถานได้ให้อำนาจแก่สถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติในการติดตามการจัดการเลือกตั้งที่บริสุทธิ์และยุติธรรม โดยขั้นตอนการดำเนินงานได้มีการจัดตั้งคณะทำงานเพื่อติดตาม (monitoring team) การจัดทำ check list ที่มีรายละเอียดในประเด็นต่างๆเพื่อเตรียมความพร้อมการจัดทำแบบประเมินความเสี่ยงเพื่อป้องกันเหตุรุนแรง และเพื่อรักษาความปลอดภัยให้กับเจ้าหน้าที่สำนักงานตลอดจนการรวบรวมสถิติและข้อมูลรวมถึงบทเรียนที่ได้รับจากการเลือกตั้งในอดีต ผลของการจัดทำรายงานติดตามการเลือกตั้งทั่วประเทศครั้งล่าสุดที่ผ่านมา ทำให้สถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้รับความน่าเชื่อถือทั้งในระดับประเทศและระหว่างประเทศในฐานะเป็นหน่วยงานที่มีความอิสระและความเป็นกลางในการปฏิบัติงาน สามารถนำรายงานการติดตามไปใช้เป็นเอกสารอ้างอิงได้

(4) ในช่วงแสดงความคิดเห็น ที่ประชุมได้แลกเปลี่ยนบทเรียนเกี่ยวกับการดำเนินงานของสถาบันสิทธิฯ ที่เกี่ยวข้องกับการชุมนุมทางการเมือง อาทิ SUHAKAM ของมาเลเซียได้จัดทำแนวทางปฏิบัติงานสำหรับเจ้าหน้าที่ซึ่งมีประเด็นที่สำคัญได้แก่ วิธีการประเมินสถานการณ์ การจัดพื้นที่ปลอดภัยสำหรับเจ้าหน้าที่ (safe zone) การติดต่อประสานงานกับเจ้าหน้าที่ตำรวจและผู้จัดการชุมนุมก่อนการชุมนุม เพื่อแจ้งให้ทราบถึงบทบาทของเจ้าหน้าที่สำนักงานเป็นการล่วงหน้า การจัดการ briefing ให้กับเจ้าหน้าที่ก่อนลงพื้นที่ รวมทั้ง การจัดทำสัญลักษณ์สำหรับเจ้าหน้าที่เพื่อให้ง่ายต่อการแยกเจ้าหน้าที่ออกจากผู้ชุมนุม เป็นต้น

นอกจากนี้ ที่ประชุมยังได้หยิบยกประเด็นการประสานงานที่ดีเพื่อให้สามารถเข้าถึงผู้ถูกควบคุมตัว การอบรมให้เจ้าหน้าที่เข้าใจวิธีการควบคุมฝูงชนของตำรวจ การติดตาม การเสนอข่าวของสื่อต่างๆ ความยากลำบากในการติดตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในเขตชุมชนและเมือง ระดับความแตกต่างของการติดตามสถานการณ์ อาทิ การชุมนุมเพื่อแสดงออกทางการเมือง เหตุการณ์ความไม่สงบภายใน ความขัดแย้ง

ระหว่างกลุ่มต่างๆ และการกักขัง เป็นต้น พร้อมนี้ ที่ประชุมยังได้เห็นร่วมกันว่า ไม่ว่าจะเป็นการติดตามสถานการณ์ประเภทใด ความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่สำนักงานเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด

- ธุรกิจกับสิทธิมนุษยชน (Business and Human Rights)

ที่ประชุมรับทราบการนำเสนอตัวอย่างการดำเนินงานของ SEO จากเกาหลีและมาเลเซีย ในประเด็นดังกล่าว ดังนี้

(1) เกาหลี นำเสนอประสบการณ์การดำเนินงานของสถาบันสิทธิเกาหลีซึ่งเริ่มจากการปรับเปลี่ยนทัศนคติของรัฐบาล ภาคธุรกิจ และสาธารณชนโดยทั่วไป ที่แต่เดิมมองบทบาทของภาคธุรกิจว่าเป็นปัจจัยขับเคลื่อนที่สำคัญในการนำมาซึ่งความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศ ตลอดจนเสริมสร้างความอยู่ดีกินดีของประชาชน ในขณะที่ประเด็นการเคารพสิทธิมนุษยชนถูกมองว่าเป็นเรื่องปลีกย่อยและไม่มี ความสำคัญเทียบเท่ากับการสร้างรายได้ให้กับประชาชน อย่างไรก็ตาม จากการที่บริษัทของเกาหลีได้เข้าไปลงทุนในต่างประเทศในลักษณะ transnational corporations และ มีการร้องเรียนจากผู้ได้รับผลกระทบในประเทศที่บริษัทเหล่านี้เข้าไปดำเนินธุรกิจโดยเฉพาะในประเด็นเรื่องแรงงาน ผนวกกับในเวทีระหว่างประเทศ ได้มีความพยายามที่จะกำหนดมาตรฐานทางจริยธรรมและแนวทางปฏิบัติของภาคธุรกิจให้มีความเคารพในสิทธิมนุษยชน โดยการรับรอง UN Guiding Principles on Business and Human Rights และ OECD Guidelines for Multinational Enterprises ดังนั้น สถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติของเกาหลีจึงได้ริเริ่มที่จะดำเนินการเพื่อให้หน่วยงานของรัฐและภาคธุรกิจตลอดจนสังคมโดยทั่วไปตระหนักถึงพันธกรณีที่ จะให้ความเคารพสิทธิมนุษยชน

จากช่วงปี 2551 – 2556 ได้จัดทำการศึกษาเพื่อหาข้อเสนอแนะในการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายและกฎระเบียบต่างๆภายในประเทศ ทั้งนี้การทำวิจัยจะเปิดโอกาสให้สถาบันสิทธิฯ สามารถเข้าถึงแหล่งข้อมูล การประกอบธุรกิจ และวิธีการดำเนินงาน รวมถึงการวิเคราะห์ข้อดี หรือข้อจำกัดของกฎหมายที่มีอยู่ว่าเอื้ออำนวยต่อการคุ้มครองหรือเปิดช่องให้มีการละเมิดสิทธิมนุษยชนมากน้อยเพียงใด ผลลัพธ์ที่ตามมาได้แก่ การมีข้อเสนอแนะที่อยู่บนพื้นฐานของความเป็นจริง และมีความน่าเชื่อถือ โดยที่ผ่านมาสถาบันสิทธิฯ ได้มีข้อเสนอแนะให้มีการปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยแรงงาน อุบัติเหตุในโรงงานอุตสาหกรรม สิ่งแวดล้อม และการคุ้มครองผู้บริโภค

ขณะเดียวกัน ผลงานสำคัญที่ผ่านมาของสถาบันสิทธิฯนอกเหนือจากข้อเสนอแนะเพื่อปรับปรุงกฎหมายแล้ว คือ ข้อเสนอแนะให้มีการจัดตั้ง National Contact Point (NCP) ซึ่งมีอำนาจหน้าที่ในการจัดการกับปัญหาทางจริยธรรมของบริษัทธุรกิจต่างๆซึ่งรวมถึงการละเมิดสิทธิมนุษยชน นอกจากนี้ ยังได้ผลักดันให้มีการนำประเด็นสิทธิมนุษยชนกับภาคธุรกิจบรรจุเข้าไว้ในแผนสิทธิมนุษยชนระดับชาติ ฉบับที่ 2 (2555-2559) รวมทั้งมีความพยายามที่จะโน้มน้าวให้เกิดแผนปฏิบัติการระดับชาติว่าด้วยธุรกิจกับสิทธิมนุษยชน (National Action Plan on Business and Human Rights) เป็นการเฉพาะ สำหรับขั้นตอนการดำเนินงานต่อไปของสถาบันสิทธิฯ ได้แก่ การมีข้อเสนอแนะให้จัดทำกฎหมายเพื่อกำหนดมาตรฐานการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนสำหรับบริษัทธุรกิจเกาหลีที่ดำเนินการอยู่ในต่างประเทศ

(2) มาเลเซีย นำเสนอผลการจัดทำ National Inquiry ของ SUHAKAM ว่าด้วยประเด็นสิทธิในที่ดินทำกินของชนพื้นเมืองดั้งเดิมในประเทศมาเลเซีย โดยเน้นปัญหาต่างๆที่เกิดจากการยึดครองที่ดินและการใช้ประโยชน์จากที่ดินของภาคธุรกิจ ซึ่งรวมถึงการทำธุรกิจตัดไม้ในเขตป่าสงวน และการปลูกพืชเชิงเศรษฐกิจ สิ่งที่ SUHAKAM ค้นพบจากการจัดทำ National Inquiry ในครั้งนี้ ได้แก่ (1) ภาคธุรกิจไม่ได้ให้ความสำคัญกับจารีตประเพณีของชนพื้นเมืองดั้งเดิม (2) โครงการพัฒนาต่างๆเกิดขึ้นโดยปราศจากการหารือที่เสรี หรือการยินยอมเป็นการล่วงหน้าจากชนพื้นเมืองดั้งเดิม (3) การที่ชนพื้นเมืองดั้งเดิมถูกรุกล้ำที่ดิน ย่อมหมายความว่า การสูญเสียสิทธิในแหล่งทำมาหากิน (4) ผู้ประกอบธุรกิจไม่มีความรู้ในหลักสิทธิมนุษยชน และ (5) มีการเลือกปฏิบัติและแสวงผลประโยชน์จากผู้ใช้แรงงานซึ่งปราศจากช่องทางในการร้องเรียน

SUHAKAM ได้จัดทำรายงานผลของ National Inquiry เพื่อเสนอไปยังรัฐบาลพร้อมทั้งข้อเสนอแนะเรื่องการแก้ไขและปรับปรุงกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับดำเนินการของภาคธุรกิจ การจัดทำแนวทางจริยธรรมสำหรับภาคธุรกิจโดยเน้นมิติทางด้านสิทธิมนุษยชน และการแสวงหามาตรการในการชดเชยและเยียวยาผู้ได้รับผลกระทบ

(3) ที่ประชุมได้แลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นภายใต้ประเด็นดังกล่าวซึ่งส่วนใหญ่จะมีความคล้ายคลึงกัน โดยเฉพาะการละเมิดสิทธิในที่ดินทำกินของชนพื้นเมืองดั้งเดิม หรือสิทธิชุมชนโดยภาคธุรกิจ ผลกระทบจากโครงการพัฒนาขนาดใหญ่ที่มีต่อสิ่งแวดล้อมและสุขภาพอนามัยของประชาชน ความไม่สมดุลระหว่างการส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจกับการคุ้มครองและการเคารพในสิทธิมนุษยชน นอกจากนี้ ผู้เข้าร่วมประชุมบางคนได้ยกตัวอย่างของการใช้อำนาจต่อระหว่างประเทศขนาดเล็กกับธุรกิจข้ามชาติที่มีอิทธิพล รวมทั้งการละเมิดสิทธิมนุษยชนของแรงงานต่างด้าว ซึ่งบางประเทศ อาทิ สถาบันสิทธิมนุษยชนของกาตาร์ได้ผลักดันให้มีการจัดทำบันทึกความเข้าใจ (MOU) ระหว่างรัฐบาลกาตาร์ กับรัฐบาลเนปาล อินเดีย และบังกลาเทศ เพื่อคุ้มครองแรงงานต่างด้าวจากประเทศทั้งสามที่เข้าไปทำงานในประเทศกาตาร์